

Всечесні Отці, Дорогі Союзянки, Шановна Громадо!

Від імени 86-ого відділу Союзу Українок, щиро вітаю всіх вас на нашому вечорі представлення фільму «Советська історія»
Надіюся, що цей фільм, хоч і не новий за своїми подіями ,
підніме ще вище завісу засекретчення та облуди
советського періоду на поневолених землях.

Фільм “The Soviet Story” був пущений на екран минулого року. Автором та режисером є латвієць Едвінс Снор (Edvins Snore). Він студював політичні науки і закінчив студії здобувши магістерку з цієї ділянки.

Над фільмом працював 10 років. Найбільше його цікавила Советська історія.

Едвінс збирав документи та шукав очевидців всіх подій. Деякі засекречені документи відшукав в архівах. Найновіші знайдені документи підтверджують співпрацю Сталіна та Гітлера, які були причетні до винищення жидів.

Подібність цих двох тиранів була вражаюча. Сталін навіть перевершив жорстокістю Гітлера. Він, заради своєї доктрини, винищував своїх підлеглих, нищив інтелігенцію, особливо українську. Штучним голодом у 1932-33 роках замордовано понад 7 мільйонів українського населення. Про це, та про багато інших убивств подається в цьому фільмі. Сюди входить масакра тисяч безвинних людей, яких поховано в спільній могилі в Бикивні.

Згадується убивства в Катині у 1940-ому році. Партнерство Гітлера і Сталіна у 30-тих роках дуже зблизила їхній підхід до встановлення диктатури.

Отже Едвінс пробує показати всі ці події з підтвердженням очевидців та архівних доказів злочину. Він, після розпаду імперії зла, їздив по всьому Советському Союзі фільмував та мав інтерв'ю з різними визначними людьми. Всіх їх будемо бачити на екрані.

Минулого року, 9-ого квітня, фільм був показаний у Брюсселії в Європейському парламенті і дістав високу оцінку.

17 травня 2008 року цей фільм був показаний в Москві і викликав бурю протестів та демонстрацій з вимогою заборонити його випуск. Молоді росіяни, члени організації «Росія Молода», зробили ляльку з подібністю до Едвіна Снора ,повісили її навпроти Латвійської амбасади в Москві і під дикі крики, спалили її . При цьому викрикивали-« Не дозволимо ганьбити пам'ять наших дідів.»

Сам Путін підтримує і надалі Пам'ять « Велікої Родіни» і висловився такими словами-“ Розпад Советського Союзу була найбільшою трагедією людства.”

До тепер фільм висвітлювався в Україні, Латвії, Німеччині, Франції, Бельгії. Минулого року був висвітлений в Нью Йорку в кінотеатрі Village East Cinema . Продюсер Едвінс Снор вклав великі кошти у видання фільму . В інтернеті є Веб сторінка де звертаються до людей доброї волі за пожертвою на розповсюдження цього фільму. Там можна замовляти ДВД для особистого вжитку, або для показу в школах, та різних організаціях.

І ось, коли чужинець документально доводить знущання над підкориними народами Сталінського режиму, розповідає устами очевидців про страхіття голодомору, цю нашу болючу рану, применшує той, який би мав розповсюджувати правду про цю жахливу сторінку нашої історії.

14-ого грудня 2008-ого року на російському каналі «Вісті» було показано інтерв'ю на якому теперішній голова Верховної Ради, Володимир Литвин, ось як висловився щодо Голодомору.

“Що стосується ... наприклад теми Голодомору, то я категорично проти того, щоб переводити цю тему в площину етноциду. Те, що робиться в Україні, призначене на експорт в цій темі. Думаю, політикам важливо було б послухати учених . Так як ця тема педалює, вона перетворюється в Україні у фарс.”

І так наші теперішні провідники, самі закопують правду, щоб преподобатись тим, які і надалі зазіхають на суверенітет нашої держави.

Поезія Наталки Буняк, прочитана перед показом фільму

ГОЛОДОМОР- УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОКОСТ

У хаті плакали малі голодні діти,
А піч холодна стояла у кутку,
Лежала мати, нічим обігрітати,
Вона не чула більш дитячого жалю.

В руках тримала замерзлу картоплину,
Яку знайшла десь в полі у снігу
Та пару колосків завернутих в хустину,
Не встигла розділити, що кому.

Прохали діти-« Матусенько проснися,
Дай їсточки, а потім будеш спать»-
Мати дивилася незрячими очима
На покуть де святі в рядок стоять.

Вони мовчали, дивилися з під лоба,
Чим допоможуть? З покуття ж не зйдуть!
Вони не в силі матір розбудити
І їсти дітям також не дадуть.

О Боже праведний, за що ж такі наруги
Над краєм, де Ти завжди на устах,
В молитві складені до Тебе в журбі руки,
За що ж карався люд у тих роках?

У тридцять третім врожай буяв на славу,
Могли б весь світ тим хлібом накормить
Та нові «власники» зерно повимітали
І за селом воно погноїщем лежить.

Не лиш Максим ховав зерно в полову,
Багато мріяли хоч якимось застись,
Їх куркулями звали, все забрали,
Ніхто не міг від їх злоби спастись.

З Максима насміх між селянами зробили
Плякат на плечах, -«Дивіться ось злодій!
«Хованням хліба, соціалізму не збудуєш!»-
Байдуже їм, що діти гинуть від отих затій.

Максим ішов, спустивши очі в замлю,
Ту що з дитинства понад все любив,
Вона ж була кормильниця родини,
Тепер знуцання комсомольської терпів.

А все за те, що молодечу силу
Уклав у тяжко запряцьовану ріллю
І опиравсь, щоб землю не віддати-
«В колгоспне стадо, казав, я не піду »

І не пішов. Зате його забрали
Сибірську землю даром оброблять.
Сміялись- «Не хотів в колгоспі працювати,
То будеш тут своє життя картать.»

Та нитка життєва була недовга,
Перепиляла крижана зима,
І без труни під снігом закопали,

Сім'ї сказали- «Він втік, його нема».

Чекала Ганна, колисала діти,
Збирала по полях гниле зерно,
І тішилась якщо знайшла зернину
Замішане з болотом все в одно.

Варила юшку і таке давала дітям.
Сама ж не їла, щоб більше їм було,
Від голоду вже пухла й часто мліла
Так гинуло й розграблене село.

Чекала із надією Максима.
Часто дивилась в заморожене вікно,
А він не йшов, від стогону будилась,
Та то в сусідів віднайшли зерно.

Били людей без жалю й де попало,
За те, що жменьку заховав того зерна,
Брали й від тих, що до колгоспу записались,
Щоб норма здачі доповнена була.

Ганна ховалася забравши діток з хати
Тікала в ліс, чекала тишини,
Тоді ізморена до хати поверталась
Обходячі сусідськії тини.

Село мовчало, не було тут скоту,
Ні гавкання колишніх сторожів,
Скот весь забрали, а собак поїли,
Не для селян зійшов зерна посів.

А вечором сільрадські худі коні,
На віз збирали трупи по селі
І за селом у спільную могилу
Вкидали всіх, були ще там й живі.

Ось так Україну нашу «визволяли»
«Щастя комуни» у народ несли,
За слово , що любиш Україну,
Товарними вагонами в Сибір везли.

Прийшов вже час сказати світу правду
Що не природа насміялась над людьми,
А та пекельна ненависна влада,
Втоптала в землю волю чобітьми.

Над ранок вийшли діти босі з хати
І кликали сусідів допомгти,
Матусю рідну щоб зі сну збудити,
Бо спить й не бачить їхньої біди.

Та вже не встала матінка з постелі,
Та й тато щастя із Сибіру не привіз,
Тинялись дітки по селі голодні,
Аж поки в яму не забрав їх сільський віз.